

Zitting 1980–1981

16 104

Wijziging van het Wetboek van Strafrecht (te vondeling leggen)

Nr. 5

De vroegere stukken zijn gedrukt in de zitting 1979–1980

VOORLOPIG VERSLAG

Vastgesteld 16 oktober 1980

De vaste Commissie voor Justitie¹ belast met het voorbereidend onderzoek van dit wetsontwerp, brengt het navolgende verslag uit.

De leden van de fractie van de P.v.d.A. hadden met enige verbazing naar dit ontwerp van wet gekeken, gelet op de brief van de Minister aan de Tweede Kamer van 9 oktober 1978 (kamerstuk 15 300, nr. 11). In die brief werden bezwaren naar voren gebracht, die moesten aantonen, dat het niet mogelijk zou moeten zijn om een kind anoniem te vondeling te leggen, en wel vanwege de nadelen daaraan voor het kind verbonden o.a. wegens gemis aan identiteit. Uiteraard zullen bij de problematiek van het te vondeling leggen de belangen van het kind zowel als die van de ouder moeten worden betrokken. Evenzeer zal men moeten bedenken, wat de gevolgen voor het kind kunnen zijn indien de ouder het kind na de geboorte beslist niet kan opvoeden en de mogelijkheid van het te vondeling leggen niet aanwezig is. Het had de leden van de P.v.d.A.-fractie verbaasd, dat de eerder geuite bezwaren tegen het institutionaliseren van het te vondeling leggen bij dit wetsontwerp kennelijk geen rol meer spelen. De Minister heeft hier niet gekozen voor het institutionaliseren, maar voor een vervolgingsuitsluitingsgrond. De tegenargumentatie van de anonimiteit blijft evenwel dezelfde. Kan de Minister aangeven, waarom deze kennelijk nu niet meer relevant is?

De ouder, die het kind te vondeling legt, moet in de zekerheid verkeren, dat de gezondheid van het kind geen gevaar loopt en dat het spoedig zal worden gevonden. Als voorbeeld worden besloten ruimten waar veel mensen komen, genoemd. Indien er echter veel mensen komen, wordt het wel moeilijk ongemerkt een kind achter te laten; in ieder geval zal men dat zo beleven, gezien de crisissituatie waarin men zich bevindt. Men zal dus al gauw omzien naar andere plaatsen, die wellicht niet een zodanige zekerheid geven van geen gevaar voor de gezondheid en spoedig gevonden worden. Zoals in de memorie van toelichting wordt opgemerkt, is het een door de ouder subjectief bepaalde zekerheid, die dus nog wel eens gevaar kan opleveren. Blijft de vervolgingsuitsluitingsgrond bestaan, indien aan de delictomschrijving van artikel 257 is voldaan, met name als van enige objectieve zekerheid geen sprake is, zo vroegen de leden van de P.v.d.A.-fractie. Het gaat om een vervolgingsuitsluitingsgrond, niet om het uitsluiten van de opsporing. Dat betekent dus, dat de ouder wel bloot zal staan aan de angst voor opsporing en om aan een kruisverhoor te worden onderworpen om de subjectieve zeker-

¹ Samenstelling: Abma (SGP), Roethof (PvdA), ondervoorzitter, Haas-Berger (PvdA), Kappeyne van de Coppello (VVD), voorzitter, Stoffelen (PvdA), Van Dam (CDA), G. M. P. Cornelissen (CDA), Kosto (PvdA), Salomons (PvdA), Patijn (PvdA), Stemerink (PvdA), Van den Broek (CDA), Evenhuis-van Essen (CDA), Lauxtermann (VVD), Wessel-Tuinstra (D'66), Dijkman (CDA), Faber (CDA), Beckers-de Bruijn (PPR), Nijpels (VVD), Korte-van Hemel (CDA), Tripels (VVD).

heid van de ouder vast te stellen. Het zou wel eens heel moeilijk voor een ouder kunnen zijn die zekerheid aan te tonen, zeker als de crisissituatie over is en de subjectieve zekerheid omtrent geen gevaar voor de gezondheid ver af ligt van de objectieve zekerheid daaromtrent. Zekerheid omtrent de vervolgingsuitsluitingsgrond zal de ouder dus zelden hebben.

Betekent de handreiking van de Minister aan die moeders die zich kort na de bevalling in een zodanige crisissituatie bevinden, dat zij zich zo spoedig mogelijk van hun kind willen ontdoen, dan juist niet dat die crisissituatie nog zal voortduren?

De ouder van een te vondeling gelegd kind kan opgespoord worden. Is het de bedoeling dat dit in alle gevallen gebeurt, ook al wordt het kind spoedig in goede gezondheid gevonden? Zo ja, kan de Minister dan aangeven of de persoonsgegevens geregistreerd bewaard worden, zodat later eventueel uitgezocht kan worden welke de identiteit van het kind is? Is het bekend of zijn er studies geweest of gaande over wat een grotere geestelijke belasting voor een opgroeiend kind is, weten dat het te vondeling is gelegd en zijn identiteit niet kennen óf wel weten wie degene is die hem in de steek heeft gelaten?

Volgens de CBS-gegevens over de jaren 1965 tot en met 1975, die vermeld staan op blz. 3 van de memorie van toelichting, komt te vondeling leggen zeer zelden voor. Waarom dan toch een vervolgingsuitsluitingsgrond in de wet opgenomen, waar het openbaar ministerie ook zonder die uitsluitingsgrond de zaak kan seponeren? Zal het wetsontwerp niet tot gevolg kunnen hebben dat meer kinderen te vondeling gelegd zullen gaan worden? Hoe schat de Minister het gevaar in dat het te vondeling gelegde kind in verkeerde handen terechtkomt?

Enige jaren terug kwam in C.D.A.-kring het idee naar voren te vondeling leggen wettelijk mogelijk te maken om zo een alternatief te hebben voor abortus. De hier aan het woord zijnde leden van de P.v.d.A.-fractie, die deze visie niet deelden, vroegen of een zelfde gedachtengang ook aan dit wetsontwerp ten grondslag ligt.

De leden van de C.D.A.-fractie hadden met bijzondere belangstelling kennis genomen van het onderhavige wetsontwerp. Het was immers hun fractie geweest die bij de behandeling van de Justitiebegroting voor 1978 op 8 maart 1978 om een hernieuwd onderzoek had gevraagd naar de mogelijkheid gevallen van kindermoord te voorkomen door het onder bepaalde voorwaarden legaliseren van «te vondeling leggen». Eerder had prof. Nota in een stelling bij zijn promotie eind 1969 op de dissertatie «de adoptie» (Kluwer 1970) voor een onderzoek naar deze mogelijkheid gepleit, terwijl op initiatief van het voormalig K.V.P.-Tweede-Kamerlid Van Schaik hierover in de jaren 1971-1973-1975 met de Regering van gedachten werd gewisseld.

De leden van de C.D.A.-fractie waren de Regering erkentelijk dat zij, in weerwil van de verschillende ethische en juridisch-technische zwarigheden welke aan deze problematiek zijn verbonden en ondanks op onderdelen onderling afwijkende adviezen van deskundigen, een serieuze poging had ondernomen om middels wijziging van de wetgeving een antwoord op de onderhavige problematiek te vinden. Anderzijds voelden deze leden gerede twijfel of met de voorgestelde wetwijziging het beoogde doel, nl. het terugdringen van kindermoord, naderbij zou worden gebracht. Zij gingen op een en ander thans nader in.

Tijdens eerdergenoemde behandeling van de begroting van Justitie 1978 hadden de leden van de C.D.A.-fractie gepleit voor het niet langer strafbaar stellen van het te vondeling leggen, op voorwaarde dat een jonggeborene wordt achtergelaten op een door de overheid daartoe aangewezen vindplaats. Motief daarbij was geenszins een vermeende vermindering in de strafwaardigheid van het te vondeling leggen maar de verwachting dat hiervan een appél zou kunnen uitgaan naar de ouder(s) die uit vrees voor ontdekking van de geboorte zich van dat kind zouden willen ontdoen op een voor het kind mogelijk fatale wijze. Een appél primair gericht op het bereiken van een voor het kind veilige oplossing. Een dergelijk appél zou naar de

overtuiging van deze leden alleen dan kans van slagen hebben als de betrokkenen kunnen rekenen op handhaving van hun anonimiteit. Indien die anonimiteit niet kan worden gegarandeerd, zal de vrees voor ontdekking van de geboorte, zo meenden deze leden, reëel aanwezig blijven met alle risico's van dien voor het kind dat immers het levend voorwerp van die vrees vormt.

Het wetsontwerp voorziet in een vervolgingsuitsluitingsgrond voor ouder(s) die hun kind te vondeling leggen of verlaten indien zulks gebeurt kort na de geboorte op een voor het kind «veilige» plaats («wetende dat de gezondheid van het kind daarbij geen gevaar loopt en het spoedig zal worden gevonden») en indien de ouder handelt «vanuit een hevige gemoedsbeweging gedrongen tot afwijzing van zijn verantwoordelijkheid jegens dat kind».

Eerstgenoemde voorwaarde van een «veilige plaats» achtten deze leden in lijn te zijn met de strekking van hun eigen suggestie daaromtrent. Tegen de tweede voorwaarde, nl. «het gehandeld moeten hebben vanuit een hevige gemoedsbeweging», hadden dezelfde leden belangrijk bezwaar. Of aan deze tweede voorwaarde is voldaan kan immers alleen worden vastgesteld door het openbaar ministerie na een opsporingsonderzoek dat de anonimiteit van de dader(s) (ouders) bedreigt.

Hierboven hadden deze leden het belang van handhaving van de anonimiteit reeds benadrukt. Zij waren van oordeel dat het ontbreken van deze garantie het primaire oogmerk van dit wetsontwerp, nl. het terugdringen van het aantal gevallen van kindermoord al dan niet na te vondeling leggen, ernstig aantast. Immers zeker na het tot stand komen van de versnelde mogelijkheden van afstand doen moet, aldus deze leden, worden aangenomen dat in de toekomst het zich ontdoen van pasgeboren kinderen langs onwettige wijze voornamelijk zal plaatsvinden met het oogmerk ontdekking van de geboorte te voorkomen. Zal daarvoor, evenals tot dusver, het risico van vervolging en straf (niet) op de koop toe worden genomen? En indien de vrees voor het bekend worden van de geboorte overheerst, welk positief effect moet dan worden verwacht van een wet die vraagt om deponering van het kind op een «veilige» plaats in ruil voor een onzekere (dat wil zeggen pas na onderzoek vast te stellen) vervolgingsuitsluitingsgrond en verlies van anonimiteit? Zal het kind er dan beter afkomen dan onder de huidige wetgeving, gelet op het motief van «vrees voor ontdekking»? Daarnaast vroegen deze leden zich af of de voorgestelde bepaling niet aan enige onevenwichtigheid lijdt door als vervolgingsuitsluitingsvoorwaarden naast elkaar te stellen enerzijds het gekozen hebben van een «veilige vindplaats» en anderzijds het gehandeld hebben vanuit «een hevige gemoedsbeweging» en zoals de memorie van toelichting stelt «op een tijdstip dat de crisissituatie nog bestaat» en «de tijd voor kalm beraad of rustig overleg nog moet hebben ontbroken». Is het tegelijkertijd voldoen aan beide voorwaarden in redelijkheid te verwachten?

Met het voorgaande hadden de leden van de C.D.A.-fractie gehoopt duidelijk te maken dat zij nog steeds legalisering of, zoals de memorie van toelichting dat noemt, institutionalisering van te vondeling leggen voorstaan voor gevallen waarin een «veilige» vindplaats is gekozen. Zij herhaalden hun eerdere uitspraak dat niet een verminderde strafwaardigheid van het te vondeling leggen hun daarbij voor ogen staat, maar de behoefte aan het zo effectief mogelijk tegengaan van kindermoord, al dan niet als gevolg van te vondeling leggen. De bezwaren die de Regering tegen institutionalisering aanvoert en met name tegen de mogelijkheid van het straffeloos anoniem te vondeling leggen, werden door de leden van de C.D.A.-fractie wel degelijk erkend. Zo valt niet te ontkennen dat bij anoniem te vondeling leggen de afkomst- en medische gegevens van het kind onbekend blijven, zich bewijsproblemen zullen voordoen als de ouder na verloop van tijd het kind alsnog zou willen claimen en niet in de laatste plaats het risico dat bij invoering van het straffeloze te vondeling leggen het aantal gevallen zou toenemen. Maar deze bezwaren dienden volgens deze leden te worden afgewogen tegen de mogelijkheid zo effectief mogelijk tegen kindermoord op te treden, een verschijnsel waarvan de exacte omvang altijd onbekend zal blijven. De Rege-

ring zou het, zo veronderstelden deze leden, met hen eens zijn dat een gezonde baby zonder afkomst- en medische gegevens nog altijd de voorkeur verdient boven een baby die de wanhoopsdaad van zijn ouders niet overleeft.

De leden van de C.D.A.-fractie waren van oordeel dat hun opvattingen over het wetsontwerp niet zozeer principiële als wel voor wat betreft de te verwachten uitwerking en effectiviteit verschilden van die van de Regering. Zij waren dan ook van mening dat het mogelijk zou moeten zijn, primair in het belang van het bedreigde kind, tot een gezamenlijke oplossing te komen. In dit verband vroegen zij de Minister op het voorgaande gedegen te willen ingaan en daarnaast zijn gedachten te geven over de tussenmogelijkheid alsnog te kiezen voor door de overheid aan te wijzen afgifteplaatsen waar de afkomst en andere relevante gegevens zouden worden genoteerd met grootst mogelijke waarborging van de anonimiteit van de ouder(s). Als na drie maanden vaststaat dat de ouder(s) geen aanspraak op het kind wenst/wensen te maken, zouden de persoonsgegevens van de ouders uit het register moeten worden verwijderd.

De leden van de V.V.D.-fractie hadden met weinig enthousiasme van het wetsontwerp kennis genomen. Dat gebrek aan enthousiasme had bij deze leden een aantal redenen.

In de eerste plaats konden deze leden zich, ondanks de tegengestelde bewering in de brief van de Minister van Justitie van 9 oktober 1978, niet aan de indruk onttrekken dat de problematiek van het te vondeling leggen door een aantal mensen nauw verweven wordt geacht met die van de abortus provocatus.

Ten tweede had het bij deze leden bevreemding gewekt, dat de Minister, ondanks alle bezwaren die hij destijds in voornoemde brief tegen nadere regelingen van het te vondeling leggen had geopperd, toch nog met een wetsontwerp ten aanzien van deze materie was gekomen.

De derde reden vormde bij de hier aan het woord zijnde leden de constatering dat het wetsontwerp niet tegemoet komt aan diegenen die wetswijzigingen beoogden, namelijk aan de wens dat kinderen zonder bekendmaking van identiteit van de ouders te vondeling gelegd dienden te kunnen worden. De officier van justitie zal immers voordat hij kan concluderen dat er sprake is geweest van een hevige gemoedsbeweging, met de ouder geconfronteerd dienen te zijn, waardoor de identiteit van de ouder bekend kan worden.

Ten vierde achtten deze leden het gevaar van een identiteitscrisis bij de vondeling op latere leeftijd van zwaarder belang dan de gemoedstoestand van de moeder of vader, hetzij beiden.

In de vijfde plaats merkten deze leden op dat ook nu de officier van justitie via de hantering van het opportuniteitsbeginsel al de mogelijkheid van separering heeft en dat een aparte vervolgingsuitsluitingsgrond niet nodig is.

Als zesde argument tegen dit wetsontwerp voerden deze leden de ingewikkelde juridische bewijsvoering aan die zou kunnen ontstaan als enerzijds een officier besluit tot vervolging en anderzijds een advocaat de hevige gemoedsbeweging moet bewijzen.

Ten zevende merkten deze leden op dat het om een sporadisch voorkomend (ongeveer twee keer per jaar) strafbaar feit gaat.

Ten achtste vroegen deze leden zich af of de oplossing van het probleem niet gezocht kan worden in het leerstuk van het ontbreken van de materiële wederrechtelijkheid.

Als negende bezwaar tegen dit wetsontwerp opperden deze leden de vraag of het regeringsvoorstel wel genoeg rekening houdt met de tijdelijkheid van een post-natale crisis, te meer daar er geen garantie wordt gegeven dat het onderzoek naar de toepasbaarheid van de vervolgingsuitsluitingsgrond ook leidt tot vastlegging van de identiteit van het kind.

Ten slotte vroegen deze leden zich af of het wel juist is de term ouder in te voeren, daar bij de vader toch nauwelijks kan worden gesproken van een hevige gemoedsbeweging.

Deze redenen brachten de leden van de V.V.D.-fractie ertoe te stellen dat het wetsontwerp zijn doel voorbij schiet, het niet aan een maatschappelijke behoefte beantwoordt, te weinig recht doet aan het belang van het kind en de verantwoordelijkheid van de moeder, bewijstechnisch grote moeilijkheden veroorzaakt, nieuwe onduidelijkheden veroorzaakt en derhalve maar beter niet aanvaard kan worden.

Gezien het feit dat dit wetsontwerp de taboes ten aanzien van het te vondeling leggen in zekere mate tracht op te heffen, konden de leden van de fractie van D'66 daarover hun waardering uitspreken. Toch konden de leden van deze fractie zich niet geheel verenigen met de inhoud van het onderhavige wetsontwerp.

De Regering stelt dat doel van het wetsontwerp is een handreiking aan die vrouwen die zich kort na de bevalling in een zodanige crisissituatie bevinden dat zij zich zo spoedig mogelijk van hun kind willen ontdoen. Volgens de aan het woord zijnde leden behoorde het wetsontwerp echter ook aan een evenzo belangrijk ander doel te voldoen, namelijk dusdanige waarborgen scheppen dat deze moeders ertoe zullen worden gebracht hun kind op die plaats achter te laten, dat het zeker zal worden gevonden. Alhoewel cijfers over deze schrijnende problematiek niet voorhanden zijn, is het genoegzaam bekend dat te vondeling leggen met fatale gevolgen veel meer voorkomt dan de tabel op blz. 3 van de memorie van toelichting doet vermoeden. Dit andere doel wordt nu, volgens de leden van de fractie van D'66, enigszins voorbij geschoten. Het zal immers alleen kunnen worden bereikt als de angst voor vaststelling van de identiteit en eventuele strafbaarstelling wordt weggenomen. Daarom pleitten deze leden wel voor het opheffen van de strafbaarstelling van het te vondeling leggen door een moeder die zich in een crisissituatie bevindt, mits zij het kind neerlegt op een plaats waar de gezondheid van het kind geen gevaar loopt. Het aanwijzen van vaste plaatsen wezen deze leden af, omdat dit de angst voor ontdekking niet zal doen afnemen. De gedachte dat deze plaatsen zouden worden gecontroleerd, ligt immers voor de hand.

Ten aanzien van de andere ouder of een derde zagen de leden van de fractie van D'66 geen reden tot wijziging van de bestaande wetgeving. Immers het in hulpeloze toestand achterlaten van een kind is ten slotte niet niks en dient volgens de leden van de aan het woord zijnde fractie in het Wetboek van Strafrecht te blijven. Bovendien behoort te worden voorkomen dat het kind tegen de zin van de moeder te vondeling wordt gelegd. Wel meenden deze leden dat de strafmaat in artikel 256 aan de hoge kant is. Zij gaven daarom bij voorbeeld 3 jaar en 6 maanden als maximum ter overweging.

De leden van de C.P.N.-fractie twijfelden ten sterkste aan het nut van deze wetswijziging. Gezien het feit dat tot nog toe slechts zelden tot vervolging werd overgegaan vreesden deze leden, dat door deze wetswijziging de indruk gewekt zou kunnen worden dat het te vondeling leggen bevorderd zou dienen te worden. Zij meenden bovendien dat op geen enkele wijze het te vondeling leggen als alternatief gepresenteerd mag worden voor een abortusingreep. Hiermede immers zou de vrouw voor een moreel onaanvaardbare keuze worden gesteld. Hoe staan de bewindslieden hiertegenover, zo vroegen de leden van de C.P.N.-fractie.

Is het niet zo dat juist omdat het besluit zal worden genomen kort na de geboorte van het kind, op een moment dat er nog een crisissituatie bestaat, de kans groot is op een besluit dat later betreurd wordt? Welke ervaringen zijn daarbij tot nu toe opgedaan? Welke mogelijkheden zijn er om de hulpverlening in dergelijke gevallen te verbeteren, zo vroegen de leden van de C.P.N.-fractie.

Het lid van de G.P.V.-fractie had met belangstelling van de inhoud van het wetsontwerp kennis genomen. Hoewel hij waardering had voor de behoedzaamheid waarmee de bewindsman het onderwerp «te vondeling leggen»

wil behandelen, had hij toch ernstige bedenkingen tegen de nu voorgestelde wetswijziging. Hij achtte het een goede zaak dat de straffeloosheid van het te vondeling leggen niet wordt gekoppeld aan het aanwijzen van bepaalde plaatsen waar kinderen te vondeling kunnen worden gelegd. Immers, gereserveerd zou moeten worden dat dergelijke plaatsen een «wervende» werking kunnen hebben. Het zou een zeer te betreuren zaak zijn als een nieuwe wettelijke regeling tot effect zou hebben dat meer kinderen te vondeling zouden worden gelegd dan nu het geval is.

Dit lid vroeg zich dan ook af of de nu voorgestelde wijziging een werkelijke verbetering is voor zowel de ouder als voor het kind. Hij zelf betwijfelde dat zeer. Immers, in de nu voorgestelde regeling zal een ouder die een kind te vondeling legt nog altijd beducht moeten zijn voor een politionele opsporingsactie, omdat naar identiteit en motieven zal moeten worden gezocht. Anonimiteit is dus niet gegarandeerd. Het is echter juist die anonimiteit, waar men bij het te vondeling leggen van een kind ten koste van vrijwel alles naar streeft. Men kan zich dus afvragen of de nieuwe wettelijke regeling op dit punt haar doel niet voorbij schiet.

Dit lid had ook bezwaren tegen het uitsluiten van strafvervolging ter zake van artikel 236 Sr, omdat daarmee inbreuk wordt gemaakt op het in het Nederlands familierecht neergelegde beginsel dat ieder kind recht heeft op een moeder. Hij meende dat bij de keuze tussen het belang dat de moeder heeft bij anonieme afstand en het belang van het kind bij zijn afstamming, dit laatste de doorslag moet geven. Dit lid was van oordeel dat in de toelichting te eenzijdig is gelet op het belang van de moeder en dat te weinig de (medische, psychologische) belangen van het kind in de afweging zijn betrokken.

Eveneens een niet onbedenkelijke inbreuk op het beginsel dat een kind recht heeft op een moeder is de bepaling dat straffeloosheid ex artikel 258 (nieuw) ook geldt voor de vader. Op dit punt wordt enige verduidelijking op prijs gesteld. Geldt deze straffeloosheid ook indien de vader een kind tegen de zin van de moeder te vondeling legt?

Het aan het woord zijnde lid van de G.P.V.-fractie begreep heel wel dat het onmogelijk is om voor te vondeling leggen een «ideale» oplossing te vinden. Hij meende dat niet lichtvaardig tot verandering van wettelijke bepalingen op dit punt moet worden overgegaan. Hij stelde daarom de vraag of wetswijziging ter zake wel echt geboden is. Dit lid had in de toelichting gemist een argumentatie waarom wet en praktijk op dit moment blijkbaar zodanig slecht functioneren dat wetswijziging nodig is. In de toelichting (blz. 6) merkt de bewindsman op dat beoordeling van de vraag of een strafvervolging tegen anderen dan de ouders al dan niet opportuun moet worden geacht aan het inzicht van het openbaar ministerie kan worden overgelaten. Waarom kan dit ook niet gelden in het geval een der ouders zelf het kind te vondeling legt? Ook nu wordt relatief vaak tot seponering overgegaan. Welke praktische verandering mag men nog verwachten indien het bestaande strafrechtelijke regime wordt gewijzigd in het nu voorgestelde? Van groot belang is toch ook dat strafbaarstelling van het te vondeling leggen ten principale een ondersteuning is van de in onze samenleving geldende norm dat ouders verantwoordelijk zijn voor de kinderen die zij ontvangen. Ook de bewindsman heeft reeds eerder op dit aspect gewezen. In zijn brief aan de Kamer van 9 oktober 1978 (kamerstuk 15 300 VI, nr. 11, blz. 3) merkte hij terecht op dat het een onjuiste zaak zou zijn, indien de wet ertoe zou leiden dat het te vondeling leggen van kinderen wordt bevorderd en het verantwoordelijkheidsgevoel van ouders wordt verzwakt.

Het lid van de G.P.V.-fractie had over de reikwijdte van de tekst van het nieuwe artikel 258 nog enkele vragen.

In hoeverre zal de rechter in staat zijn te toetsen of inderdaad gehandeld is in een situatie van een hevige gemoedsaandoening?

In de toelichting (blz. 4) wordt de vrees voor ontdekking van de bevalling genoemd als één van de motieven voor het te vondeling leggen, die tot uitsluiting van strafvervolging kan leiden. Is ook een andere operationalisatie mogelijk, nl. de grote angst voor de toekomst ingeval bij de geboorte blijkt dat het kind ernstig gehandicapt is en zal blijven?

Ten slotte vroeg het lid van de G.P.V.-fractie of niet duidelijker zal moeten worden geformuleerd dat het zinsdeel «en het spoedig zal worden gevonden» uit artikel 258 (nieuw) slaat op het feit dat de ouder er redelijkerwijs van mag uitgaan dat het kind spoedig ontdekt zal worden. De nu gekozen tekst kan ook zo gelezen worden dat het spoedig gevonden worden een conditie is voor de overige bepalingen in het artikel. Het gaat immers niet om het werkelijk spoedig gevonden worden, maar om de (nooit 100%) zekerheid bij de ouder dat zulks het geval zal zijn.

De voorzitter van de commissie,
Kappeyne van de Coppello

De griffier van de commissie,
Kerkhofs